

* * *

Жінка, яку одного разу повітряна тривога застала у ванні, найбільше боялася померти ось так — без трусів, голою, з мокрою головою та неголеними ногами.

боялася, що рятувальники, які діставатимуть її з-під завалів, побачать її біле (кілька років без відпустки і моря через пекельну роботу) тіло з виразним целюлітом на стегнах і м'яким обвислим животом, який вона навчилася втягувати коригуючою білизною, і подумають: «ну хто ж так готується до смерті, могла хоча би схуднути й кілька місяців у спортзал походити, ну».

боялася, що сусіди, яким пощастить вижити, стоятимуть біля руїн і обговорюватимуть її облізлий манікюр і відрослі сиві корені волосся. а бабуся, яка завжди бризкала слиною їй у спину, коли вона, щаслива і трохи п'яна, випурхувала з великої чорної машини й легенько махала водію пальчиками на прощання, скаже: «невже не можна було подумати передчасно, як ти виглядатимеш на тому світі? моя Ірочка собі такого неподобства нізащо би не дозволила, царство їй небесне».

жінка відчайдушно боялася смерті, тому завжди вдягала на вулицю найдорожчу наймерживнішу білизну та найпрізвичайніший одяг. але купатися в одязі — це як мінімум тупо. тому ванна стала для неї недоступною розкішшю. швидкий душ за дві хвилини. слава бойлеру,

гарячий душ. але що можна встигнути за дві хвилини? навіть тіло не встигає зігрітися і відтанути.

і в день, коли вона вперше здалася й залізла у ванну з пінкою, яка пахла океаном, тропічними фруктами і всіма просраними відпустками евер, її ненависть вихлюпнулась на підлогу й потекла до сусідів унизу, роз'їдаючи кахлі й бетон.

а жінці, яка завжди найбільше боялася померти ось так—без трусів, голою, з мокрою головою та неголеними ногами, було байдуже.

бо вона вже нічого не боялася.

* * *

A woman who was once caught by the air raid siren while she was taking a bath was most scared of dying like that—without her panties, naked, with wet hair and hairy legs.

scared that first responders who would be pulling her from the rubble would see her white (a few years without beach vacation due to her hellish job) body with prominent cellulite on her thighs and soft, sagging belly she learned to pull in with corrective underwear and think, “who prepares for death like that? she could’ve at least lost a few pounds and worked out for a few months.”

scared that her neighbors who'd be lucky to survive would stand next to the ruins and discuss her chipped manicure and grown-out gray roots, and the old woman who'd always talked behind her back with froth at her mouth when she, happy and tipsy, fluttered out of the black car and waved goodbye to the driver, would say, "couldn't she think beforehand how she'd look like in the other world? my dear Irochka would've never made such a mess of herself, may her soul rest in peace."

the woman was desperately scared of death, so she made sure to put on the most expensive, laciest lingerie and the most festive clothes whenever she went outside. but taking a bath with clothes on was stupid, to say the very least. that's why bathing became an inaccessible luxury for her—only a quick shower in two minutes. hot shower, bless the water heater. but what can you do in two minutes? it's too little time even for the body to warm up and thaw.

and on the day when she gave up for the first time and got into a bathtub full of foam smelling like the ocean, tropical fruit, and all the fucked-up vacations, her hatred splashed on the floor and trickled to her neighbors downstairs, eating through tiles and concrete.

but the woman who had always been so scared of dying like that—without her panties, naked, with wet hair and hairy legs, did not care about it.

because she had no fear anymore.

* * *

Жінка, яка сірого лютневого ранку із сонним сином, кішкою та двома парами трусів у наплічнику залишила свій дім, щодня замість сніданку, обіду й вечері їла себе саму.

вона відрізала шматочок себе і кришила в борщ разом із картоплею і капустою з німецького супермаркету й одинокою цибулиною з турецького магазину. пірамідки «чумак» тут не було, тому жінка додавала замість неї італійський соус. борщ не солила — вона і так забагато плакала.

вона відрізала шматочок себе і варила суп із фрикадельками з біом'яса європейських індичок, але жодного разу він не вдався таким, як удома. бо в жінки не було дому.

вона відрізала шматочок себе і присмачувала ним пасту карбонара. і весь час згадувала смак макаронів «ювілейних» з дешевої ятки біля метро.

половина — ось що лишилось від неї через пів року.

жінка щодня їла себе за те, що поїхала.

а інша жінка по той бік кордону щодня їла себе за те, що залишилася.